

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια, δε φυλλάδιον 29).

Ο Ρολάνδος ἔστη, ἐμέτρησε τοὺς κτύπους τοῦ ὠρολογίου, ἔτεινε τὸ οὖς πανταχόθεν, ἐκύτταξε κύκλων αὐτοῦ ἀλλ' οὔτε εἶδεν, οὔδε ἤκουσε τίποτε. Νεκρώσιμος ἐπεκράτει σιγῇ καὶ ἡ ὄψις τοῦ μοναστηρίου παρεῖχε πιστὴν εἰκόνα τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἐρημώσεως. Καὶ ὅλαι μὲν αἱ θύραι καὶ τῶν κελλίων καὶ τοῦ παρεκκλησίου καὶ τοῦ ἑστιατορίου ἦσαν ἀνοικταὶ, εἰς δὲ τὸ παμμέγεθες τοῦτο ἑστιατόριον ὑπῆρχον ἀκόμη αἱ τράπεζαι τοποθετημέναι ὡς ἐξ ἀρχῆς καὶ ὁ Ρολάνδος εἶδε πέντε ἡ ἔξι νυκτερίδας ἀναπτηδώσας ἔνθεν κακεῖθεν, καὶ ἔνα αἰγαλιὸν, ὅστις ὅλος περίτρομος διέφυγε διά τυνος τεθραυσμένου παραθύρου καὶ ἐπικαθῆσας ἐπὶ παρακειμένου δένδρου ἔκραξε πενθίμως.

— Καλὰ, εἶπεν ὑψιφώνως ὁ Ρολάνδος, νομίζω ὅτι ἐδῶ πρέπει νὰ κάμω τὸ στρατηγεῖόν μου· αἰγαλιὸν καὶ νυκτοκόρακες εἴναι ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν φαντασμάτων.

Ο ἥχος τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης φωνῆς, ὑψούμενος ἐν τῷ μέσω τῆς μοναξίας τοῦ σκότους καὶ τῆς ἐρημίας ἐκείνης, εἶχε τι ἀσύγνθετος καὶ πένθιμον, τὸ δόποιον ἥθελε προξενήσει τρόμον εἰς πάντα ἀλλον πλὴν τοῦ Ρολάνδου, οὐ ή ψυχὴ, ὡς ὁ Ἰδιος εἶπεν, ἦτο ἀνεπίδεκτος φόβου. Εζήτησε νὰ εὕρῃ κἀνεν μέρος, ἐκ τοῦ δόποιου ἐδύνατο διὰ τοῦ βλέμματος νὰ κατοπτεύσῃ ἀπασαν τὴν αἰθουσαν. Τράπεζα μονήρης τεθειμένη εἰς εἰδός τι ὑψώματος. εἰς τὴν μίαν ἄκραν τοῦ ἑστιατορίου, χρησιμεύσασα ἀναμφιβόλως εἰς τὸν ἥγονον τοῦ μοναστηρίου, εἴτε διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τι ἐπ' αὐτῆς, εἴτε διὰ νὰ λάβῃ τὸ γεῦμά του ἴδιαιτέρως τῶν ἀλλων ἀδελφῶν, τῷ ἐφάνη ὡς ἀρίστη σκοπιὰ ἐκ τῆς δόποιας ἥδύνατο νὰ κατοπτεύσῃ τὰ πάντα.

Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου δὲν ἐδύνατο νὰ καταληφθῇ ἐκ τῶν δόπισθεν, καὶ ἐκεῖθεν τὸ βλέμμα του ὅταν ἥθελε συνειδίσει εἰς τὰ σκότη, ἥθελεν ἐπιβλέπει ὅλα τὰ μέρη τῆς αἰθουσῆς.

Εζήτησε κάθισμά τι καὶ εὗρεν ἀνεστραμμένον εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημάτων ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ ἔδρανον ἐπὶ τοῦ δόποιου βεβαίως θὰ ἐκάθητο ὁ συνδαιτημών ἡ ὁ ἐρημικὸς ἀναγνώστης. Ἐκάθησεν ἐμπροσθεν τῆς τραπέζης, ἀπεξεδύθη τὸν μαγδύαν του διὰ γὰ ἔχη ὅλην τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰς κινήσεις του, ἐλασε τὰ πιστόλια ἀπὸ τὴν ζώ-

νην του, ἔθηκε τὸ ἐν ἐμπροσθεν του καὶ κτυπῶν τρὶς τὴν τράπεζαν μὲ τὴν ἀκτηρίδα τοῦ ἀλλου,

— Η συνεδρίασις ἀρχεται, εἶπεν, ἀς ἔλθωσι τὰ φαντάσματα.

Ἐκεῖνοι οἵτινες τὴν νύκτα ἔτυχε ποτε νὰ διέλθωσι μετά τίνος φίλου διὰ κοιμητηρίων ἡ ἐκκλησιῶν ἡσθάνθησαν βεβαίως ἀκουσίαν ἀνάγκην νὰ ὄμιλῶσι μικροφώνως καὶ θρησκευτικῶς, ὅπως ἀρμόζει εἰς τοὺς τοιούτους τόπους. Ἐκεῖνοι λοιπὸν μόνοι δύνανται νὰ ἐγγονήσωσιν ὅποιαν ἐντύπωσιν ἥθελε προξενήσει ἐπὶ τοῦ ἀκούοντος ἡ σκωπτικὴ αὕτη καὶ βροντώδης φωνὴ, ἡ ταράττουσα τὴν ἐρημίαν καὶ τὰ σκότη.

Η φωνὴ αὕτη ἀντίχησεν ἐπὶ μικρὸν εἰς τὸν ζόφον ἐκεῖνον, ὃν ἔκαμεν οὕτως εἰπεῖν νὰ φρικιάσῃ, εἴτα δὲ ἐσβέσθη καὶ ἀπέθανεν ἀνεῦ ἥχοις, διαφεύγουσα δι' ὅλων τῶν ρωγμῶν, ἀς ἡ παρέλευσις τοῦ χρόνου εἶχε προξενήσει.

Ως εἴπομεν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ρολάνδου ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τὰ σκότη καὶ ἥδη, χάρις εἰς τὸ ὀχρόν φῶς τῆς σελήνης, ἥτις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀνατείλει καὶ εἰσήρχετο εἰς τὸ ἑστιατόριον κατὰ μακρὰς ὑπολεύκους ἀκτῖνας διὰ τῶν τεθραυσμένων ὑέλων, ἐδύνατο νὰ διαχρίνῃ ἀρισταὶ ἐκ τοῦ ἐνὸς ἀκρου μέχρι τοῦ ἀλλου τὸ ἀχανὲς ὀωμάτιον.

Καίτοι ἐσωτερικῶς ὁ Ρολάνδος ὑπῆρξεν ἀφοβος ὡς καὶ ἐξωτερικῶς ἐδείκνυτο, δὲν ἐμένεν ὅμως καὶ ἀνεῦ δυσπιστίας, καὶ τὸ οὖς του ἥκροᾶτο τοὺς ἐλαχίστους θορύβους.

Ήμισεια δῷρα ἐσήμανεν. Ο ἥχος οὕτος τῷ ἐπροξένησεν ἀκουσίαν τιὰ φρικίασιν, διότι προήρχετο ἐκ τοῦ μοναστηρίου τῆς ἐκκλησίας.

Πῶς, ἐν τοῖς ἐρειπίοις ἐκείνοις, ἔνθα τὰ πάντα παρίσταντο νεκρὰ, τὸ ὠρολόγιον, ὁ σφυγμὸς οὕτος τοῦ χρόνου, ἔμενε ζῶν; — Ω! ω! εἶπεν ὁ Ρολάνδος, ίδού τί μοὶ δεικνύει ὅτι κάτι θὰ ἔδω.

Οἱ λόγοι οὕτοι ἦσαν σχεδὸν εἰς μονόλογος· ἡ μεγαλειότης τῶν τόπων καὶ τῆς σιωπῆς ἐπενήργει καὶ ἐπὶ τῆς δρειγαλκίου καρδίας ἐκείνου, ὅστις ἐπρόφερεν αὐτόν.

Αἱ στιγμαὶ ἀλληλοδιαδόχως παρήρχοντο, ἀναμφιβόλως δὲ νέφος τι διήρχετο διὰ τῆς σελήνης, διότι ὁ Ρολάνδος ἐνόμισεν ὅτι τὰ σκότη ἐπυκούντο. Εἴτα, ἐφ' ὅσον τὸ μεσονύκτιον ἐπλησίαζεν, τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἥκουε χιλίους θορύβους ὑποκώφους, συγκεχυμέ-

νους καὶ διαφορετικούς, οἵτινες βεβαίως πρόχοντο ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ ἔκεινου κόσμου, ὅστις ἐγέιρεται ὅταν ὁ ἄλλος κοιμᾶται.

Ἡ φύσις δὲν ἥθελησε νὰ μπάρχῃ κατάπαυσις εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ ἡσυχίᾳ ἐπλασε λοιπὸν τὸ νυκτερινὸν αὐτῆς σύμπαν, ὡς ἐπλασε καὶ τὸν ἡμερήσιον αὐτῆς κόσμον ἀπὸ τοῦ συρίζοντος παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ κοιμωμένου κώνωπος, μέχρι τοῦ βρυχωμένου εἰς τὰ δάση τῆς Ἀραβίας λέοντος.

Ἄλλ ὁ Ρολάνδος ἐπόπτης τοῦ στρατόπεδου, σκοπιὰ τῆς ἐρήμου, ὁ Ρολάνδος κυνηγός, ὁ Ρολάνδος στρατιώτης, ἐγνώριζεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς θορύβους· ἐπομένως οὕτοι δὲν τὸν ἑτάρασσον, ὅτε αἴφνης εἰς τοὺς θορύβους τούτους ἐκ νέου ἡνῶθη ὁ ἥχος τοῦ ὠρολογίου, τὸ δεύτερον ἥδη σημαίνοντος μεσονύκτιον.

Ο Ρολάνδος ἐμέτρησε τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἄλλην, ἡ δὲ δωδεκάτη. ἐσήμανεν ὡς ἥχος χάλκινος, εἴτα ἐσέθεσθη βραδέως, μελαγχολικῶς, πενθίμως.

Ταῦτοχρόνως ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὅτι ἥκουσε μεμψίμοιρόν τινα φωνήν. Ο Ρολάνδος ἐκλινεῖ τὸ οὔς πρὸς τὸ μέρος ὃθεν ἡ φωνὴ ἤρχετο αὐτῇ δὲ ἥκουσθη πλησιέστερον.

Ὕγερθη ἔχων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὰς παλάμας ἐπὶ τῶν πιστολίων. Τριγμός τις ὄμοιος πρὸς ὄφεις ἦταν συρόμενην ἐπὶ τῶν χέρτων ἥκουσθη πρὸς ἀριστεράν του εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπ' αὐτοῦ. Όπισθογώρησε μικρὸν ὡς ὑπὸ ἐλατήριου κινούμενος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν μία σκιὰ ἐφάνη πρὸ τῆς θύρας τῆς ἀχαιοῦς αἰθούσης, ἡ δὲ σκιὰ αὐτῇ ὡμοίαζε πρὸς ἐν τῶν ἀργάιων ἐκείνων ἀγαλμάτων τῶν ἐπὶ τῶν μνημάτων κατακειμένων. Ἡτο κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγάλου σαβάνου, τὸ δόποιν ἔσυρεν ὅπισθεν αὐτῆς.

Ο Ρολάνδος ἀμφέβαλε μίαν στιγμὴν περὶ ἑαυτοῦ. Ἡ φαντασία του ἀρά τῷ παρίστα πρᾶγμα ὅπερ δὲν ὑπῆρχεν; Ἡτο ἀρά παίγνιον ἀπάτης ἡ ὄφθαλμοπλανήσεως τίνος ἐξ ἐκείνων ἢς ἡ ιατρικὴ παραδέχεται μὲν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ;

Φωνὴ μεμψίμοιρος ἐκβλήθεισα ὑπὸ τοῦ φαντασμάτος διεσκέδασε πάσας αὐτοῦ τὰς ἀμφισβολίας.

— 'Α! μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπε τέλος γελῶν, εἴμεθα δύο, φίλτατον φάντασμα.

Τὸ φάντασμα σταθὲν ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νέον ἀξιωματικόν.

— Ρολάνδε, Ρολάνδε, εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, διατί ἀκολουθεῖς τοὺς νεκροὺς καὶ εἰς τοὺς τάφους ἀκόμη, ὅπου τοὺς ἔρδιψες; Καὶ τὸ φάντασμα ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τοῦ χωρίς νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ βῆμα.

Ο Ρολάνδος, ἐπὶ μακρὸν ταραχθεὶς, κατῆλθε τοῦ ὑψώματος αὐτοῦ καὶ ἤρξατο νὰ καταδιώκῃ τὸ φάντασμα ἀλλ ἡ ὄδος ἦν δύσκολος, φρασσομένη ὑπὸ λίθων, ἀνεστραμμένων ἐδρῶν καὶ τραπεζῶν. Καὶ ἐν τούτοις ἥθελε τις εἰπεῖ ὅτι διὰ μέσου ὅλων αὐτῶν τῶν ἐμποδίων ἀτραπὸς ἀφανῆς ἦτο κεχαραγμένη διὰ τὸ φάντασμα, τὸ δόποιον ἐβάδιζεν ἀπαρεγκλίτως, χωρὶς οὐδὲν νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

Οσάκις διήρχετο δι' ἐνὸς παραθύρου, τὸ ἐξωτερικὸν φῶς, καίτοι λίαν ἀσθενὲς ἀντανελκάτο ἐπὶ τοῦ σαβάνου, καὶ τὸ φάντασμα ἐχάνετο ἐκ νέου εἰς τὸ σκότος διὰ νὰ φανῇ ἐκ νέου καὶ νὰ χαθῇ πάλιν μέτ' οὐ πολύ.

Ο Ρολάνδος, μὲ βλέμμα ἀτενὲς πρὸς αὐτὸν, φοβούμενος μὴ τὸ χάση ἀν ἀπέστρεφεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὅμμα, δὲν ἤδυνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἡ ὄδος ἦτο τόσον εὔχολος διὰ τὸ φάντασμα καὶ τόσον πλήρης ἐμποδίων δι' αὐτόν. Εἰς ἔκαστον βῆμα προσέκρουεν, ἐνῷ τὸ φάντασμα ἐλάμβανεν εὐκαιρίαν γὰρ προσδεύη.

Τέλος ἔφιασε πληησίον τῆς θύρας τῆς ἀντιθέτου, ἐκείνης δι' ἣς εἰσῆλθεν ὁ δὲ Ρολάνδος βλέπων. ὅτι ἡνοιγε αὐτὴν, ἐνόησεν ὅτι ἡ σκιὰ ἡτοιμάζετο γὰρ τοῦ διαφύγη.

— Ανθρώπε ἡ φάντασμα, κλέπτα ἡ μοναχὴ, εἶπε, στάσου ἡ θὰ σὲ πυροβολήσω.

— Δέν φονεύεται δίς τὸ αὐτὸ σῶμα, καὶ ὁ θάνατος, γγωρίζεις καλῶς, ἀπεκρίθη τὸ φάντασμα μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὰς ψυγάς.

— Τί εἶσαι λοιπόν; ἥρωτησεν ὁ Ρολάνδος.

— Εἴμαι τὸ φάντασμα ἐκείνου, τὸν δόποιον βιαίως ἀφήρεσες ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον.

Ο νέος ἀξιωματικὸς ἐκάγγασε γέλωτα δέκαν καὶ νευρικὸν, δόστις κατέστη φρικωδέστερος ἔτι ἐν μέσῳ τοῦ σκότους.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν, ἀν δὲν ἔχῃς ἀλλας ἀποδείξεις νὰ μοὶ δώσῃς, σὲ εἰδόποιω ὅτι δὲν θὰ λάβω τὸν κόπον νὰ ζητήσω ἀλλας τοιαύτας.

— Ενθυμήθητι τὴν πηγὴν τῆς Βωκλούζης, εἶπε τὸ φάντασμα μετὰ τόνου τοσοῦτον

ἀσθενοῦς, ὥστε ἡ φράσις αὕτη ἐφάνη ἐξερχόμενη τοῦ στόματος αὐτοῦ ὡς στεναγμὸς μᾶλλον ἢ ὡς ἔναρθροι λόγοι.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ Ρολάνδος ἡσθάνθη ὅχι τὴν καρδίαν του ἐξασθενουμένην, ἀλλὰ τὸν ἴδρωτα βρέχοντα τὸ μέτωπόν του ἀνέλαβεν ὅμως ἐντὸς δλίγου τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ μὲ φωνὴν ἀπειλητικὴν ἀνέκραξε, — Διὰ τελευταίαν φορὰν, σκιὰ ἡ πραγματικότης, σὲ εἰδοποιῶ, ἂν δὲν σαθῆς, θὰ σὲ πυροβολήσω.

Τὸ φάντασμα ἔμεινε χωφὸν καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πύρειαν του ὁ δὲ Ρολάνδος ἐστάθη δλίγον ἵνα σκοπεύσῃ. Τὸ φάντασμα ἀπείχε δέκα βῆματα μακρὰν αὐτοῦ, ὁ Ρολάνδος εἶχε τὴν χειρα ἀσφαλῆ, τὰ πιστόλιά του ἦσαν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου καλῶς πεπληρωμένα· καθ' ἣν λοιπὸν στιγμὴν τὸ φάντασμα ἐξερχόμενον τῆς θύρας ἐφάνετο ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ ἑκτάσει, ὁ Ρολάνδος ἐπυροβόλησε.

Ἡ φρλδὲς ἐφώτισεν ὡς ἀστραπὴ τὸν διάδρομον, ἐν τῷ ὄποια εἰσῆλθε τὸ φάντασμα, χωρὶς οὐδὲ νὰ ταχύνη, οὐδὲ νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμά του· ἐγένετο δὲπὶ τέλους ἀφαντὸν ὑπὸ τὴν σιωπηλὴν ἀφίδα.

Ο Ρολάνδος ἐρρίψθη εἰς καταδίωξίν του, μεταβιβάζων ἐκ τῆς ἀριστερᾶς του χειρὸς τὸ δεύτερον πιστόλιον, εἰς τὴν δεξιάν· ἀλλὰ καίτοι ταχύτατα εἶχεν ἀκολουθήσει αὐτῷ, ἐν τούτοις τὸ φάντασμα εἶχε προχρήσει πολὺ, καὶ ὁ Ρολάνδος τὸ εἶδε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ προδόμου.

Ἐδιπλασίασε τὸ βῆμα καὶ ἔφθασε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἄκραν αὐτοῦ, καθ' ὃν χρόνον τὸ φάντασμα ἐγίνετο ἀφαντὸν ὅπισθεν τῆς θύρας τῆς δεξαμενῆς.

Ο Ρολάνδος ἐδιπλασίασε ταχύτητα, καὶ φθάσας εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, τῷ ἐφάνη ὅτι τὸ φάντασμα εἰσέδευεν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ἐν τούτοις διεκρίνετο ἔτι τὸ σάβανον αὐτοῦ.

— Καὶ δάιμων ἀν ἦσαι, εἴπεν ὁ Ρολάνδος, Οὐα σὲ φθάσω.

Καὶ ἔρριψε τὸ δεύτερον πιστόλιόν του, τὸ ὅποιον ἐνέπλησε φλογὸς καὶ καπνοῦ τὸ ὑπόγειον, ἐν τῷ ὄποια ἐβυθίσθη τὸ φάντασμα. Ὄταν δὲ ὁ καπνὸς διεσκεδάσθη, μάτην ὁ Ρολάνδος ἐζήτησεν αὐτὸ πλέον, ἥτο μόνος.

Ἐσπευσε λοιπὸν ὡς μανιώδης εἰς τὸ ὑπόγειον, ἐκτύπα διὰ τῆς ἀκτηρίδος τῶν πιστολίων του τὰ τείχη, ἐκτύπα τὸ ἔδαφος

τῆς γῆς, ἀλλὰ παντοῦ τὸ ἔδαφος καὶ ἡ γῆ ἀντήχησαν τὸν βαρὺν ἥχον τῶν στερεῶν σωμάτων.

Ἐπειράθη διὰ τοῦ βλέμματος νὰ διεισδύσῃ ἐν τῷ σκότει, ἀλλ' ἥτο πρᾶγμα ἀδύνατον, διότι τὸ ἀμυδρὸν τῆς σελήνης φῶς μόλις ἐφώτισε τὰς πρώτας τοῦ ὑπογείου βαθμίδας.

— Ω! ἀνέκραξεν ὁ Ρολάνδος, μίαν λαμπάδα, μίαν λαμπάδα!

Οὐδεὶς τῷ ἀπεκρίθη, ὁ μόνος δὲ θόρυβος, ὅστις ἤκουετο ἥτον ὁ ψιθύρισμὸς τῆς τρία βῆματα μακρὰν αὐτοῦ ῥεούσης πηγῆς.

Εἶδεν δὲ μακροτέρα ἔρευνα ἥθελε τῷ εἰσθαι ἀνιωφέλης· ἐξῆλθε λοιπὸν τοῦ ὑπογείου, καὶ ἐξαγαγάων τοῦ θυλακίου του πυρίτιδα καὶ σφαίρας, ἐγέμισεν ἐκ νέου τὰ πιστόλιά του.

Ἐκεῖ δὲ ἐπεοίμενεν ἀλλὰ αἱ ὥραι τῆς νυκτὸς ἐσήμαναν ἀλληλοδιαδόχως μέχρις οὗ κατέστησαν ὥραι τῆς πρωίας καὶ αἱ πρῶται τῆς ἡμέρας ὀκτῖνες ἐφώτισαν τὰ τείχη τοῦ μοναστηρίου.

— Ας πηγαίνωμεν, ἐψιθύρισεν ὁ Ρολάνδος· τὴν νύκτα ταύτην ἀπέτυχον, ἵσως καρμίαν ἀλλην φορὰν ὑπάρξω εύτυχέστερος.

Καὶ μετὰ εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας εἰσῆρχετο εἰς τὸν πύργον τῆς Μαυροκρήνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ.

Δύο ἀνθρώποι περιέμενον τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ρολάνδου, ὁ μὲν μετ' ἀγωνίας, ὁ δὲ μετ' ἀνυπομονῆσίας. Οἱ δύο οὗτοι ἀιθρωποί ἦσαν ἡ Ἀμαλία καὶ ὁ σίρ Ιωάννης ἀμφότεροι δὲν εἶχον κοιμηθῆ ὡδὲ ἐν δευτερόλεπτον τὴν νύκτα.

Η Ἀμαλία διεδήλωσε τὴν ἀγωνίαν τῆς ἐκ τοῦ θορύβου τῆς θύρας της, ἥτις ἤνοιγετο καθ' ὅσον ὁ Ρολάνδος ἀνέβαινε τὴν κλίμακα. Γόνι θόρυβον τούτον ἤκουσεν ὁ Ρολάνδος καὶ δὲν εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ διέλθῃ εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων μακρὰν τῆς ἀδελφῆς του, χωρὶς νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ.

— Ήσύχασε, Ἀμαλία, τῇ εἴπεν· εἴμαι ἐγώ· διότι δὲν ἐδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ ἀδελφή του δι' ἄλλον τινὰ ἐφοβεῖτο καὶ ὅχι δι' αὐτόν.

Η Ἀμαλία ἐρρίψθη ἔκτος τοῦ δωματίου της μὲ τὸν νυκτερινόν της κεχρύφαλον· ἥτο δὲ εὔκολον νὰ διακρίνῃ τις ἐκ τῆς ὡχρότη-

τος του προσώπου της καὶ ἀπὸ τὸν μελανὸν κύκλον, στις ἔξετείνετο κάτωθεν τῶν δφθαλμῶν της, ὅτι δὲν εἶχε κλείσει τὸ σῦμα τῆς τὴν νύκτα.

— Δὲν σοὶ συνέβη τίποτε Ρολάνδος; ἀνέκραξε σφίγγουσα τὸν ἀδελφόν της εἰς τοὺς βραχίονάς της καὶ θωπεύουσα αὐτὸν ἀνησύχως.

— Τίποτε.

— Μήτε εἰς σὲ, μήτε εἰς κάνενα;

— Μήτε εἰς ἐμὲ, μήτε εἰς κάνενα.

— Καὶ δὲν εἶδες τίποτε;

— Αὐτὸ δὰ δὲν λέγω, εἶπεν ὁ Ρολάνδος.

— Τί εἶδες, Θεέ μου;

— Θὰ σοὶ διηγηθῶ ταῦτα ἀργότερον· ἐν τούτοις μεταξὺ πληγωμένων καὶ φονευμένων, οὐδεὶς ὑπάρχει νεκρός.

— Α! τώρα ἀναπνέω.

— Τώρα, ἀν ἔχω κάμμιαν συμβουλὴν νὰ σοὶ δώσω, ἀδελφή μου, εἶναι νὰ ὑπάγης νὰ πέσῃς εἰς τὴν κλίνιν σου καὶ νὰ κοιμηθῆς, ἀν δύνασαι, μέχρι τῆς ὥρας τοῦ προγεύματος. Τὸ ίδιον θὰ κάμω καὶ ἐγὼ, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μὲ κουνήσωσι διὰ νὰ κοιμηθῶ. Καλὴν νύκτα ἡ μᾶλλον καλὸν πρωΐ.

Ο Ρολάνδος ἡσπάσθη τρυφερῶς τὴν ἀδελφήν του, καὶ προσποιούμενος ὅτι συρίζει ἀδιακόπως ἐν κυνηγετικὸν ἄσμα, ἀνέβη τὴν κλίμακα τοῦ δευτέρου ὁροφώματος, ἔνθα ὁ σίρο Ιωάννης ἐπερίμενεν αὐτὸν εἰς τὸν διάδρομον.

— Λοιπόν; τὸν ἡρώτησε διευθυνθεὶς ἀμέσως πρὸς αὐτόν.

— Λοιπόν δὲν ἀπέβησαν ὅλως ἀκαρποὶ αἱ προσπάθειαι μου.

— Εἶδατε κάνεν φάντασμα;

— Εἶδα ἐν πρᾶγμα τὸ δόποιον κάπως ώμοι-αῖς πρὸς φάντασμα.

— Θὰ μοὶ διηγηθῆτε βεβαίως αὐτό;

— Βλέπω ὅτι ἀν δὲν σᾶς τὸ διηγηθῶ δὲν θὰ κοιμηθῆτε, ἡ καὶ ἀν κοιμηθῆτε κακὸν ὑπνον θὰ κάμητε. Ιδού λοιπὸν ἐν ὀλίγαις λέξεσι πῶς τὸ πρᾶγμα συνέβη.

Καὶ ὁ Ρολάνδος διηγήθη ἀκριβῶς καὶ ἐμπεριστατωμένως τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς ἔκεινης.

— Καλά, εἶπεν ὁ σίρο Ιωάννης ὅταν ὁ Ρολάνδος ἐτελείωσε, θὰ ἔμεινε τι καὶ δι' ἐμέ.

— Καὶ φοβούμαι, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, ὅτι σᾶς ἔμεινε καὶ τὸ δυσκολώτερον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ σίρο Ιωάννης ἐπέμενεν ἐπα-

νερχόμενος ἐφ' ἔκάστης λεπτομερείας, θέλων νὰ μάθῃ τοὺς τόπους,

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, σήμερον μετὰ τὸ πρόγευμα, ὑπάγομεν καὶ κάμνομεν μίαν ἡμερησίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ μοναστήριον τὸ δόποιον δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ μείνητε καὶ τὴν νύκτα τούναντίον ἡ ἐπίσκεψις τῆς ἡμέρας θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὅπως σπουδάσητε τὰ μέρη. Μόνον νὰ μὴ εἰπῆτε τι εἰς κάνενα.

— Ω! εἶπε ὁ σίρο Ιωάννης, μήπως φαίνωμαι ἀκριτόμυθος;

— Οχι, εἶναι ἀληθὲς, εἶπεν ὁ Ρολάνδος μειδιῶν δὲν εἰσθε σεῖς ἀκριτόμυθος, μιλόρδε, ἀλλ' ἐγὼ ἀνόητος. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μετὰ τὸ πρόγευμα οἱ δύο φίλοι κατῆλθον πρὸς τὰς ἀκρας τοῦ κήπου ως διὰ νὰ περιδιαβάσωσι παρὰ τὰς ὅχθας τοῦ Ρεθεδούσου ἀλλὰ τραπέντες πρὸς ἀριστερὰ, ἔφθασαν εἰς τὴν μεγάλην δόδον, διηλθον τὸ δάσος καὶ εὑρέθησαν περὶ τὰ τείχη τοῦ Μοναστηρίου, ἐκεῖ ὅπου τὴν προτεραίαν ὁ Ρολάνδος εἶχεν ἀναβῆ ἔρπων.

— Μιλόρδε, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, ίδους ἡ ὁδός.

— Λοιπόν, ἀς ἀκολουθήσωμεν αὐτὴν, ἀπεκρίθη ὁ σίρο Ιωάννης.

Καὶ βραδέως, ἀλλὰ μετ' ἀξιοθαυμάστου ρώμης τῆς χειρὸς, ἣτις ἐδείκνυεν ἀνθρωπὸν καλῶς γεγύμνασμένον, ὁ ἄγγλος ἐδράξατο τοῦ θριγκοῦ τοῦ τόιχου, ἀνέβη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπήδησεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Παρηκολούθησε δὲ αὐτὸν καὶ ὁ Ρολάνδος, καὶ οὕτως ἀμφότεροι εὑρέθησαν ἐντὸς τῆς μονῆς.

Ἡ ἐγκατάλειψις κατεφαίνετο τὴν ἡμέραν περισσότερον ἡ τὴν νύκτα. Τὰ χόρτα αὐξηθέντα εἶχον καλύψει καὶ αὐτὰς τὰς διόδους καὶ ἔφθανον μέχρι τῶν γονάτων, αἱ δενδροστοιχίαι εἶχον πληρωθῆ ἀπὸ κλήματα ἀμπέλων ποσούτον πυκνὰ, ὥστε ἡ σταφυλὴ δὲν ἦδύνατο νὰ ὡριμάσῃ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν φύλλων, εἰς διάφορα μέρη τὸ τειχίον ἦτο κρημνισμένον, καὶ ὁ κισσός, ὁ παράσιτος οὗτος φίλος τῶν ἐρειπίων, ἤρξατο ἐκτεινόμενος πανταχόθεν.

Τὰ δὲ καρποφόρα δένδρα ως αἱ δαμασκηνέαι, μηλέαι, βερυκοκκέαι εἶχον αὐξηθεὶς ως δρῦς τῶν δασῶν, τῶν ὅποιων ἐφάίνοντο ζηλεύουσαι τὸ ὄψος καὶ τὴν πυκνότητα, καὶ ὁ χυμὸς αὐτῶν παρεμποδίζόμενος ὑπὸ πολυαριθμῶν καὶ ἀναμίκτων κλάδων, ἀπέφερε καρποὺς σπανίους καὶ κακούς.

Δις ή τρίς εἰς τὴν κίνησιν τῆς ταρασσομένης πρὸ αὐτῶν χλόης, ἐμάντευσαν ὅτι ὁ ὄφις, ὁ ἔρπων οὗτος ξένος τῆς μοναξίας, εἴχε καταρτίσει ἐκεῖ τὸ ἐνδιαιτήμα αὐτοῦ, καὶ ἔφευγεν ἔκπληκτος διότι τὸν παρηνώχλουν.

Οἱ Ρολάνδος ὠδήγησε τὸν φίλον του κατ’ εὐθεῖαν εἰς τὴν θύραν ἦτις ἥγεν ἐκ τοῦ κήπου εἰς τὴν μονὴν, ἀλλὰ πρὶν εἰσέλθωσιν εἰς αὐτὴν, ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ὠρολογίου, τὸ ὄποιον ὅμως ἐνῷ τὴν νύκτα ἦτον εἰς ἐνέργειαν, ἐσταμάτησε τὸ πρώτον.

Ἐκ τῆς μονῆς εἰσῆλθον εἰς τὸ ἑστιατόριον, ἐκεῖ δὲ ἡ ἡμέρα τῷ ἀνέδειξεν ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν μορφὴν τὰ ἀντικείμενα, ἀτενα τὸ σκότος εἴχε πειριβάλει μὲ τὰ φαντασιώδη σχήματα τῆς νυκτός.

Οἱ Ρολάνδος ἔδειξεν εἰς τὸν σίρο Ιωάννην τὸ ἀνεστραμμένον ἔδρανον, τὴν τράπεζαν ἐφ’ ἣς ἔθηκε τὰ πιστόλια αὐτοῦ, τὴν θύραν, δι’ ἣς εἰσῆλθε τὸ φάντασμα. Ἡκολούθησε μετὰ τοῦ ἄγγλου τὴν ὁδὸν, ἐπὶ τὴν ὄποιαν εἴχε τραπῇ καταδιώκων τὸ φάντασμα, καὶ ἀνεγκάρισε τὰ προσκόμματα, τὰ ὄποια τὸν εἶχον ἐμποδίσει, ἀλλὰ τὰ ὄποια ἦτον εὔκολον νὰ ὑπερβῇ τις, ἀμα ἐγνώριζε τὸν τόπον.

Φάσας εἰς τὸ μέρος ὅπου εἴχε πυροβολήσει, ἀνεῦρε τοὺς γόμους, ἀλλ’ εἰς μάτην ἐζήτησε καὶ τὴν σφαῖραν. ᘾε τῆς διατάξεως τοῦ διαδρόμου ἐπρεπεν ἐν τούτοις ἡ σφαῖρα ἢ νὰ ἀφήσῃ ἥχνη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἢ νὰ προσθάλῃ τὸ φάντασμα.

Καὶ ὅμως ἀν τὸ φάντασμα εἴχε προσβληθῆ καὶ παρίστα ἐν σῶμα στερεόν, πῶς ἐδύνατο νὰ μένῃ ὅρθιον; πῶς τούλαχιστον δὲν ἐπληγώθη, καὶ πῶς πληγωθὲν νὰ μὴν ἀφῆσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους οὐδὲν ἵγνος αἴματος. Ηράγμα παράδοξον! οὐδὲ αἷμα, οὐδὲ ἡ σφαῖρα εὑρέθη.

Οἱ λόρδος Τάνλευ δλίγον ἔλειψε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ φίλος του ἥλθεν εἰς σχέσιν πρὸς ἀληθὲς φάντασμα.

— Ἔλθον ίσως στερον, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, καὶ ἔλαθον τὴν σφαῖραν.

— Άλλ’ ἀν ἐπυροβολήσατε κατ’ ἀνθρώπου, πῶς ἡ σφαῖρα δὲν τὸν ἐτρύπησεν.

— Ω! ἀπλούστατον, ὁ ἀνθρωπος Οὰ εἴχε ωρακα κάτωθεν τοῦ σαβάνου του.

Καὶ τοῦτο μὲν ἦτο πιθανόν· ἐν τούτοις ὁ σίρο Ιωάννης ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας· ἐπεθύμει νὰ πιστεύσῃ εἰς ὑπερφυσικόν τι συμβάν, διότι τοῦτο ἥθελεν δλιγάρτερον τὸν κουράσει.

Οἱ ἀξιωματικὸς καὶ αὐτὸς ἐξηκολούθησαν τὰς ἐρεύνας των, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου, εύρεθησαν εἰς τὴν ἀλλήν ἄκραν τοῦ κήπου. Ἐκεῖ ὁ Ρολάνδος εἰχεν ἐπανιδεῖ τὸ φάντασμά του, σπερ ἐπ’ ὀλίγον εἴχε γείνει ἄφαντον ὑπὸ τὸν ζοφερὸν θόλον.

Κατηυθύνθη ἀπ’ εὐθείας πρὸς τὴν δεξαμενὴν μετὰ τοσούτου δισταγμοῦ, ὡστε ἐφαίνετο ὅτι κατεδίωκεν ἀκόμη τὸ φάντασμα. Ἐκεῖ ἐνθυμήθη τὸ σκότος τῆς νυκτός ὅπερ καθίστατο πυκνότερον ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως παντὸς ἐξωτερικοῦ φωτός· μόλις τὴν ἡμέραν ἐδύνατο τις νὰ διακρίγη ἐν αὐτῷ.

Οἱ Ρολάνδος ἐξήγαγε κάτωθεν τοῦ μανδύου του δύο δᾶδας ἐχούσας μῆκος ἐνὸς ποδὸς, ἔλαθεν ἔνα γάλυβα, ἥναψεν ὕσκαν καὶ ἐκ ταύτης τὰς δύο δᾶδας.

Ἐπρόκειτο νὰ εὕρωσι τὸν δρόμον, διὰ τοῦ ὅποιου τὸ φάντασμα ἐγένετο ἄφαντον. Κατὰ συνέπειαν ὁ Ρολάνδος καὶ ὁ σίρο Ιωάννης ἐπλησίασαν τὰς δᾶδας αὐτῶν εἰς τὴν δεξαμενὴν, ἦτις ἦτον ἐστρωμένη μὲ μεγάλας πορώδεις πλάκας, αἵτινες ἐφαίνοντο ἀριστα πρὸς ἀλλήλας προσηρμοσμέναι.

Οἱ Ρολάνδος ἐζήτει καὶ τὴν δευτέραν αὐτοῦ σφαῖραν μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς δπως ἐζήτει καὶ τὴν πρώτην. Μία πέτρα εύρισκετο ὑπὸ τοὺς πόδας του, ἀπώθησεν αὐτὴν καὶ παρετήρησε κρίκον κεκολλημένον ἐπὶ μιᾶς τῶν πλακῶν. Χωρὶς δὲ οὐδὲν νὰ εἴπῃ, ἔθεσε τὴν γεῖρα του εἰς τὸν κρίκον, ἐστροφήθη καὶ λώσε ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ ἔσυρε τὴν πλάκα.

Η πλάξ ἐστράφη ἐπὶ τοῦ στρόφιγγος αὐτῆς μετ’ εὐκολίας, ἦτις ἐδείκνυεν ὅτι συνεχῶς ἥγοιγετο· στραφεῖσα δὲ, ἀπεκάλυψε τὴν εἰσόδον του ὑπόγειον.

— “Α! εἶπεν ὁ Ρολάνδος, ίδοὺ ὁ δρόμος του φαντάσματός μου. Καὶ κατέβη εἰς τὸ χαῖνον ὑπόγειον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ σίρο Ιωάννου.

Ἐλαθον τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ὡς καὶ ὁ Μοργάτ, ὅτε ἥλθε νὰ δώσῃ λόγον τῆς ἐκστρατείας του, εἰς δὲ τὴν ἄκραν τοῦ ὑπογείου εὔρον τὰς κιγκλίδας, αἵτινες ἔφερον πρὸς τὰ νεκρικὰ ὑπόγεια.

Οἱ Ρολάνδος ἔσεισε τὰς κιγκλίδας, καὶ ἐπειὸν δὲν ἦσαν κεκλεισμέναι, ἤνοιξαν ἀμέσως. Διῆλθον τὸ ὑπόγειον κοιμητήριον καὶ ἔφθασαν εἰς τὰς δευτέρας κιγκλίδας· ἀλλ’ ὡς αἱ πρῶται, σύτῳ καὶ αὖται ἦσαν ἀνοικταί.

Οἱ Ρολάνδος βαδίζων πάντοτε πρῶτος, ἀνέβη τινὰς βαθμίδας καὶ εύρεθη μετὰ τοῦ φίλου του εἰς τὸ χοροστάσιον τῆς ἐκκλη-

σίας, ἐν τῇ ὅποιᾳ συνέβη ἡ σκηνὴ, ἦν διηγήθημεν μεταξὺ Μοργὰν καὶ τῶν συντρόφων τοῦ Ἰηού. Μόνον τὰ στασίδια ἥσαν κενά, τὸ χοροστάσιον ἦτο ἔρημον, καὶ τὸ θυσιαστήριον, ἐκπεσὸν τῆς θρησκείας, δὲν εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ μήτε κηρία φεγγοβολοῦντα, μήτε τὸ ιερὸν κάλυμμα.

Οἱ Ρολάνδος ἐσκέπτετο ὅτι ἐκεῖ εἶχε λήξει ἡ πορεία τοῦ φευδοῦς φαντάσματος, ὅπερ ἐπέμενε θεωρῶν ὡς ἀληθές· ἀλλ' εἴτε ἀληθές εἴτε φευδεῖς ὑπῆρχε τὸ φάντασμα ὁ σίρος Ἰωάννης ὡμοιλόγει ὅτι τῷ δόντι ἐκεῖ ὥφειλε νὰ λάργη ἡ πορεία του. Ἐσκέφθη λοιπὸν ἐπὶ μίαν στιγμὴν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Ῥολάνδον, εἶπε·

— Λοιπὸν, ἐπειδὴ εἶναι ἡ σειρά μου νὰ κατακοπεύσω ἀπόψε, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξω τὸ μέρος εἰς ὃ θὰ σταθῇ.

Καὶ ἔδειξεν εἰδός τι τραπέζης συγκρατιζομένης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροστάσιου ἀπό τις ξύλον ὅπερ ἐβάσταζε τὸ ἀναλόγιον.

— Τῷ δόντι, ἀπεκρίθη ὁ Ῥολάνδος μὲ τὴν αὐτὴν ἀκηδίαν, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ ἑαυτοῦ, δὲν θὰ ἥσθε κακὰ αὐτοῦ· μόνον, τὸ ἐσπέρας τοῦτο, ἐπειδὴ δύνασθε νὰ εὔρητε τὴν πλάκα καὶ τὰς δύο κιγκλίδας κεκλεισμένας, πρέπει ν' ἀναζητήσωμεν ἀλλην· τινὰ ἔξοδον, ητις νὰ σᾶς ὄδηγήσῃ κατ' εὐθεῖαν ἐνταῦθα.

Καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ ἡ ἔξοδος εὑρέθη. Ἡ θύρα ἐνδέστι ἀρχαίου ιεροφυλακείου ἦν ογκότερο πρὸς τὸ χοροστάσιον, καὶ ἐκ τοῦ ιεροφυλακείου ἐκείνου, ἐν ἐρειπωμένον παράθυρον ἔφερε πρὸς τὸ δάσος.

Οἱ δύο φίλοι ἐξῆλθον τοῦ παραθύρου καὶ εὐρέθησαν εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους, εἴκοσι σχεδὸν βήματα μακρὰν τοῦ μέρους ἔνθα εἶχον φονεύσει τὸν κάπρον.

— Ιδού τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος· μόνον, φίλατέ μου λόρδε, ἐπειδὴ δὲν εὐρέθητε ἀλλην φορὰν εἰς τὸ δάσος τοῦτο, ὅπου καὶ τὴν ἡμέραν δυσκόλως δύναται τις νὰ ἀνευρεθῇ, θὰ σᾶς συνοδεύσω ἔως ἐδῶ.

— Να!, ἀλλ' ἐμοῦ εἰσελθόντος, θὰ ἀποσυρθῆτε ἀμέσως, εἶπεν ὁ ἄγγλος. Ἐνθυμοῦμαι τί μοὶ εἴπετε περὶ τοῦ εὐερεθίστου τῶν φαντασμάτων· γνωρίζοντα ὅτι δλίγον ἀπέχομεν ἀλλήλων, ίσως διστάσωσι νὰ φανῶσι καὶ ἐπειδὴ δύμεις εἰδετε ἐν, θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἴω ἐν τούλαχιστον.

— Θὰ ἀποσυρθῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ῥολάνδος, ἐστὲ ἥσυχος· μόνον προσέθηκε γελῶν, μόνον ἐν πρᾶγμα φοβοῦμαι.

— Τί;

— "Οὐτε ὁ Ἅγγλος ὑμεῖς, καὶ κατὰ συνέπειαν ὡς αἱρετικὸς δὲν θὰ τ' ἀπεράσητε καλά.

— "Ω! εἰπεν ὁ σίρος Ἰωάννης σπουδαίως, τί δυστυχία νὰ μὴ μοῦ μείνη καιρὸς ν' ἀλλαξιπιστήσω μέχρι τῆς ἐσπέρας.

Καὶ ιδόντες ὅ, τι ἐπεθύμουν νὰ μάθωσιν οἱ δύο φίλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸν πύργον, χωρὶς οὐδεὶς, μήτ' αὐτῆς τῆς Ἀμαλίας ἔξαιρουμένης, νὰ φανῇ ὑποθέτων ὅτι ὁ περίπατος τῶν ἥτον ἀλλο τι ἡ συνήθης περίπατος.

— Η ἡμέρα λοιπὸν διῆλθεν ἀνεύ ἐρωτήσεων, ἀνεύ ὑπονοιῶν· ἀλλως τε κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν δύο φίλων ἔκλινεν ἥδη καὶ πρὸς τὴν δύσιν της.

— Εκάθησαν παρὰ τὴν τράπεζαν, καὶ πρὸς μεγίστην χαρὰν τοῦ Ἐδουάρδου, ἐπρότειναν νέον κυνήγιον, τὸ ὅποιον ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον τῆς ὄμιλίας κατὰ τὸ γεῦμα καὶ κατὰ τὴν ἐσπερινὴν συναναστροφήν.

Τὴν δεκάτην ὥραν, κατὰ τὸ σύγηθες, ἐκαστος ἔκλειετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, μόνος δὲ ὁ Ῥολάνδος εὐρίσκετο παρὰ τῷ σίρος Ἰωάννη.

— Η διαφορὰ τῶν χαρακτήρων κατεδείκνυτο εἰς τὰς προπαρασκευὰς, διότι δὲ μὲν Ῥολάνδος εἶχε προπαρασκευασθῆ ἐν πάσῃ εὐθυμίᾳ, ὡς μέλλων νὰ ὑπάγῃ εἰς διασκέδασιν, δὲ δὲ σίρος Ἰωάννης ἔκαμε τὰς ἐτοιμασίας του μετὰ σοβαρότητος, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ μονομαχίας.

Τὰ πιστόλια ἐπληρώθησαν μετὰ τῆς μεγαλιτέρας προσοχῆς καὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν ζώνην τοῦ ἄγγλου, καὶ ἀντὶ μανδύου, δόστις ἐδύνατο νὰ ἐμποδίζῃ τὰς κινήσεις του, ἐνεδύθη μέγαν χονδρὸν ἐπενδύτην.

Τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀμφότεροι ἐξῆλθον μὲ τὰς αὐτὰς προφυλάξεις, ἀς ὁ Ῥολάνδος εἶχε λάβει δι' ἑαυτὸν μόνον. Τὴν δὲ ἐνδεκάτην παρὰ πέντε εὐρίσκοντο πλήσιον τοῦ ἐρειπωμένου παραθύρου, εἰς τὸ ὅποιον αἱ ἐκ τοῦ θόλου καταπεσοῦσαι πέτραι ἐδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς βαθμῖδες. Ἐκεῖ κατὰ τὴν συμφωνίαν των, ὥφελον ν' ἀποχωρισθῶσι, καὶ δὲ σίρος Ἰωάννης ὑπέμνησε τὴν συμφωνίαν ταύτην εἰς τὸν Ῥολάνδον.

— Να!, εἶπεν ἐκεῖνος, ἐγὼ δὲ τι συμφωνήσω ἐσυμφώνησα· μόνον ἔχω μίαν σύστασιν νὰ σᾶς κάμω.

— Οποίαν;

— Δέν ἀνεῦρον τὰς σφαίρας, διότι τὰς ἥρπασαν καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ ἴω τὸ σχῆμα ὅπερ ἔλαβον ίσως.

— Καὶ κατὰ τὴν γνώμην σας ὅποιον σχῆμα ἔλαβον;

— Τῶν ἀλύσεων τοῦ θώρακος, διότι ὁ ἄνθρωπός μου ἔφερε τοιοῦτον.

— Τόσον χειρότερα, εἶπεν ὁ σίρ. Ἰωάννης, θέλω τὰ φαντάσματα νὰ ἦναι δυνατὰ ὡς ἐμέ.

Καὶ μετά τινων στιγμῶν σιγῇ, καθ' ἣν ὁ Ἀγγλος ἐστέναξε συλλογιζόμενος ὅτι ἀναγκάζεται νὰ διασκεδάσῃ τὴν περὶ ἀληθοῦς φάσματος ἰδέαν του,

— Καὶ ἡ σύστασίς σας; εἶπε.

— Νὰ κτυπήσετε εἰς τὸ πρόσωπον.

Οὐαὶ Ἀγγλος ἔκαμε σημεῖον συγκαταθέσεως, ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, ἀνηλθεν εἰς τὸ παράθυρον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱεροφυλακεῖον καὶ ἔγεινεν ἀφαντος.

— Καλὴν νύκτα, ἔκραγασεν ὁ Τολάνδος.

Καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἀφροντισίαν τοῦ θανάτου, ἥν πᾶς στρατιώτης ἐν γένει ἔχει εἰς ἑαυτὸν καὶ διὰ τοὺς συντρόφους του, ὁ Τολάνδος, ὡς ὑπεσχέθη εἰς τὸν σίρ. Ἰωάννην, ἀνέλαβε τὴν ὁδὸν τοῦ πύργου τῆς Μαυροκρήνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΔΙΚΗ.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Τολάνδος, ὅστις μόλις ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῇ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὠραν, ἡγέρθη λίαν πρωΐ συναθροίσας δὲ τὰς συγκεχυμένας ἀναμνήσεις του, ἐνεθυμήθη ὅτι συνέβη τὴν προτεραίαν καὶ ἔθαμασε πῶς ὁ σίρ. Ἰωάννης δὲν τὸν ἐξύπνησε κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του.

Ἐνεδύθη λοιπὸν ἐν βίᾳ καὶ μετέβη εἰς τὸν θάλαμον τοῦ σίρ. Ἰωάννου. Ἐκτύπησεν, ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις τῷ ἐδόθη, ἐκτύπησε καὶ πάλιν δυνατώτερον, καὶ ἡ αὐτὴ ἐπεκράτησε σιωπὴ, πρὸς μεγίστην ἀνησυχίαν ἀμά καὶ ἔκπληξίν του. Παρατηρήσας δὲ τέλος ὅτι ἡ κλεὶς ἦτον ἔξωθεν, ἦνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔριψε βλέμμα ταχὺ καὶ ἐταστικὸν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἀλλ' ὁ σίρ. Ἰωάννης δὲν εὑρίσκετο ἐγ αὐτῷ, ἡ δὲ κλίνη ἦτον ἀνέπαφος· τί λοιπὸν εἶχε συμβῆ;

Δὲν ἔπρεπεν οὐδὲ στιγμὴν νὰ χάσῃ καὶ μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀποφάσεως, ἥν γνωρίζομεν ὅτι ἐκέκτητο, ἐπέστρεψε κατεσπευσμένως εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐτελείωσε τὸν ίματισμὸν του, ἔθεσε τὸ κυνηγετικόν του μαχαίριον εἰς τὴν ζώνην, ἔκρεμασε τὸ πυροβόλον εἰς τὸν ὄμορν του καὶ ἐξῆλθεν.

Οὐδεὶς εἶχεν ἀκόμη ἐξυπνήσει, πλὴν τῆς θαλαμηπόλου, ἥν συναντήσας ὁ Τολάνδος εἰς τὴν κλίμακα, τῇ εἶπεν

— Εἶπε εἰς τὴν Κ. Μοντρεβέλ, ὅτι ἐξῆλθον πρὸς περίπατον εἰς τὸ δάσος τοῦ Σείλλωνος μετὰ τοῦ πυροβόλου μου· νὰ μὴ ἀνησυχήσῃ λοιπὸν ἂν ὁ μιλόρδος καὶ ἐγὼ δὲν ἐπανέθωμεν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὠραν τοῦ προγεύματος.

Καὶ ὁ Τολάνδος ἐξῆλθε τοῦ πύργου ἐν τάχει καὶ μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν τῆς ὠρας εὑρέθη πλησίον τοῦ παραθύρου, ἔνθα τὴν προτεραίαν, περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὠραν τῆς ἑσπέρας, ἀφῆκε τὸν λόρδον Τάνλεϋ. Ἡκροάσθη, ἀλλ' οὐδεὶς θόρυβος ἔσωθεν ἤκουετο, ἔξωθεν μόνον τὸ σύς ἐνὸς κυνηγοῦ ἐδύνατο νὰ ἀκούσῃ τὴν ὑπόκωφον ἐκείνην ταραχὴν, ἥν τὰ πτηνὰ τὴν πρωίαν κάμνουσιν εἰς τὰ δάση.

Ο Τολάνδος ἀνέβη ἔρπων μὲ τὴν συγήθη αὐτοῦ ταχύτητα ἐπὶ τοῦ παραθύρου, καὶ ὠρμησεν ἀπὸ τὸ ἱεροφυλάκιον εἰς τὸν χορόν· ἐν δὲ βλέμμα τῷ ἐξήρχεσε νὰ ἴδῃ ὅτι ὅχι μόνον τὸ χοροστάσιον, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ ἐκκλησίδιον ἥν κενόν.

Εἶχον ἄρα τὰ φαντάσματα κάμει ὥστε ὁ Ἀγγλος νὰ λάβῃ ἀλλην ὁδὸν παρ' ἥν αὐτὸς ἔλαβεν; Ιδού τί ὑπέθεσεν ὁ Τολάνδος. Ἐν τούτοις διέβη ταχέως ὅπισθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἔφθασεν εἰς τὰς κιγκλίδας τῶν ὑπογείων. Τὸ δρύφρακτον ἥτον ἀνοικτὸν, ἐπομένως ὁ Τολάνδος εἰσῆλθεν εἰς τὸ κοιμητήριον.

Τὸ μέγα σκότος τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἴδῃ βαθέως· ἔκραξε λοιπὸν τρὶς τὸ δόνομα τοῦ σίρ. Ἰωάννου, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπόκρισιν.

Μετέβη εἰς τὰς ἀλλας κιγκλίδας, αἵτινες ἔφερον πρὸς τὸ ὑπόγειον, καὶ αὐταὶ ἤσαν ἀνοικταὶ ὡς αἱ πρῶται εἰσῆλθεν λοιπὸν εἰς τὸν θολωτὸν διάδρομον καὶ ἐπειδὴ ἐκεὶ δὲν ἐδύνατο ἐν ἀνάγκῃ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ πυροβόλον του, ἔκρεμασεν αὐτὸς εἰς τὸν ὄμορν του καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖρα τὴν κυνηγετικήν του μάχαιραν.

Ψηλαφῶν ἔνθειν κάκεῖσε προώδευσεν ἵκανως χωρὶς οὐδένα νὰ συναντήσῃ μόνον ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει πρὸς τὰ ἐμπρόδες, τὸ σκότος ἐδιπλασιάζετο, ὅπερ ἐδείκνυεν ὅτι ὁ φωτοδότης τοῦ ὑπογείου ἦν κεκλεισμένος. Ἐφασεν οὕτως εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακας, ἀνέβη μέχρις οὗ ἤγγιζε τὸν ἀνοίγοντα φωτοδότην μὲ τὴν κεφαλήν του, καὶ

μετὰ μικρὰν προσπάθειαν ἤνοιξεν αὐτὸν, ἀφοῦ δὲ οὕτως ἐπεχύθη φῶς, ὁ Ρολάνδος ἐπανέλαβε τὰς ἐρεύνας του.

Ἡ θύρα, ἥτις ἔφερε πρὸς τὸ δενδροκομεῖον ἣν ἀνοικτή ἐξῆλθε λοιπὸν διὰ τῆς θύρας ταύτης, διῆλθε τὸ μεταξὺ τῆς δεξαμενῆς καὶ τοῦ προδόμου μέρος τοῦ δενδροκομείου εἰς τὴν ἀλληλ ἄκραν τοῦ ὅποιου εἶχε πυροβολήσει κατὰ τοῦ φαντάσματός του, διῆλθε τὸν πρόδομον καὶ εὑρέθη εἰς τὸ ἔστιατόριον, ὅπερ ἐπίσης ἦν κενόν.

Ἐκεῖ, ὡς καὶ προηγουμένως ἐν τῷ κοιμητρίῳ, ὁ Ρολάνδος τρὶς ἐκραύγασε τὸ ὄνομα τοῦ σίρο Ιωάννου· ἡ δὲ ἡγώ μόνη, ὡς εἰς ἀπεδοκίμαζε τοὺς ἤχους τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, τῷ ἀπεκρίθη. Πιθανὸν ὁ σίρο Ιωάννης ἐλθὼν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο νὰ ἐπέστρεψε διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ· ταύτην λοιπὸν λαβὼν καὶ ὁ Ρολάνδος εὑρέθη πάλιν εἰς τὸ χοροστάσιον τοῦ ἐκκλησιδίου, ὑποπτεύων ὅτι ἔκει θὰ διῆλθε τὴν νύκτα, καὶ ἐπομένως ἔκει ἐδύνατο νὰ ἀνεύρῃ καὶ ἵγη του.

Μόλις ὅμως ἐπροχώρησε πρὸς τὸ χοροστάσιον καὶ κραυγὴ πένθους ἐξῆλθε τοῦ στήθους του. Πλατεῖα κηλὶς αἴματος ἐφαίνετο πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἔβρεχε τὰ μάρμαρα τοῦ χοροστασίου.

Πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ χοροστασίου, τέσσαρα βήματα μακρὰν τῆς πρώτης, ὑπῆρχε δευτέρα κηλὶς αἴματος, οὐχὶ ὀλιγώτερον πλατεῖα, οὐδὲ ὀλιγώτερον ἐρυθρὰ, οὐδὲ ὀλιγώτερον πρόσφατος ἐκείνης, καὶ ἐφαίνετο ώστει συνέχεια τῆς πρώτης.

Ἡ μία τῶν κηλίδων τούτων ἦτο δεξιόθεν, ἡ δὲ ἕτερα ἀριστερόθεν τοῦ στυλοβάτου ἔκεινου, δστις, ὡς εἴπομεν, προώριστο νὰ βαστάζῃ τὸ ἀναλόγειον, καὶ πλησίον τοῦ ὅποιου ὁ μυλόρδος εἶχεν εἰπεῖ ὅτι διενοεῖτο νὰ διαμείνῃ.

Ο Ρολάνδος πλησιάσας τὸν στυλοβάτην, εἰδεν ὅτι ἦν αἴματόβρεκτος. Ἐκεῖ λοιπὸν βεβαίως παρέστη τὸ δράμα, τὸ δρᾶμα ἔκεινο, τοῦ ὅποιου τὰ ἵγνη ἐδείκνυν πόσον φρικῶδες θὰ ἦτο.

Ο Ρολάνδος ὧν καὶ κυνηγὸς καὶ στρατιώτης, ἥτο ὡς εἰκὸς καὶ ἵγηλάτης ἐπιτήδειος. Οφειλε διὰ νὰ ὑπολογίσῃ ἀν τὸ αἴμα ἦν ἀνδρὸς φονευθέντος ἢ ἀνδρὸς πληγωθέντος. Κατὰ τὴν πένθιμον ἐκείνην νύκτα τρεῖς ἀνθρωποι ἐπεσαν ἢ νεκροὶ ἢ τραυματίαι· ποῖαι λοιπὸν ὑπῆρχον πιθανότητες;

Αἱ δύο κηλίδες τοῦ αἵματος τοῦ χορο-

στασίου, ἡ πρὸς τὰ δεξιά καὶ ἡ πρὸς τὰ ἀριστερά, ἥσαν πιθανῶς ἐκ τοῦ αἵματος δύο ἐκ τῶν ἀνταγωνιστῶν τοῦ σίρο Ιωάννη, τὸ δὲ αἴμα, διὸ οὐ ἔβράχη ὁ στυλοβάτης ἥτο πιθανῶς ἰδικόν του. Προσβληθεὶς ἐκατέρωθεν, εἶχε πυροβολήσει ἐκ τῶν δύο χειρῶν του καὶ φονέσει ἢ πληγώσει ἔνα ἀνθρωπον διὸ ἐκάστου πυροβολισμοῦ ἐκ τούτου προήρχοντο αἱ δύο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κηλίδες· ἀντιπυροβοληθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς, ἐκτυπήθη πλησίον τοῦ στυλοβάτου, ὃν εἶχε βρέξει τὸ αἷμά του.

Μετά τινων λεπτῶν ἔρευναν ὁ Ρολάνδος ἐπεισθη εἰς διπλομεν, ὡς ἀν ἥτον αὐτόπτης τῆς πάλης ταύτης· ἀλλ' ἄρα γε τί ἐγένοντο τὰ δύο πτώματα καὶ τὸ πτώμα τοῦ σίρο Ιωάννου; Καὶ περὶ μὲν τῶν δύο ἀλλων πτωμάτων ὀλίγον ἐνδιεφέρετο, ἀλλὰ πολὺ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ τί ἐγένετο τὸ πτώμα τοῦ φίλου του.

Μία κηλὶς αἵματος ἥρχιζεν ἐκ τοῦ στυλοβάτου καὶ προέβαινε μέχρι τῆς θύρας· ἄρα τὸ σῶμα τοῦ σίρο Ιωάννου ἐφέρθη ἐκτός. Κατὰ συνέπειαν ὁ Ρολάνδος ἐσείσε τὴν μόλις διὰ τοῦ μοχλοῦ κεκλεισμένην θύραν, καὶ εὔκόλως ἤνοιξεν αὐτήν· ἵγνη ὅμως αἵματος ἐφάνησαν καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς φλοιᾶς. Εἶτα διὰ τῶν δενδρυλλίων ἀνεῦρε τὴν ὁδὸν, ἷν εἶχον ἀκολουθήσει οἱ φέροντες τὸ πτώμα ἀνθρωποι. Οἱ τεθραυσμένοι κλάδοι, τὰ πεπατημένα χόρτα, ὡδήγησαν τὸν Ρολάνδον μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δάσους ὅπερ ἔφερεν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουστρην ἐκ Πονταίνης εἰς Βούργον. Ἐκεῖ ζῶν ἢ νεκρὸν τὸ σῶμα ἐφαίνετο ὅτι κατεβιβάσθη πρὸς τὸ κάταντες τῆς τάφου· καὶ μετὰ ταῦτα οὐδὲν διεκρίνετο.

Εἰς ἀνθρωπος διέβαινεν, ἐργόμενος ἐκ τοῦ πύργου τῆς Μαυροκρήνης. Ο Ρολάνδος προβάς εἰς συνάντησίν του, τὸν ἡρώτησε.

— Ἰδετε τίποτε καθ' ὁδόν; ἀπηντήσατε κανένα;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἐκείνος, εἶδον δύο χωρικοὺς φέροντας σῶμα ἀνθρώπινον ἐπὶ φορείου.

— Αἴμα ἔτρεχεν;

— Εἶδον σταγόνας τινὰς καθ' ὁδόν.

— Ωστε, θὰ ζῇ. Καὶ ἔξαγαγών τοῦ θυλακίου του ἐν χρυσοῦν λουδοβίκειον, τῷ εἴπε,

(ἀκολουθεῖ).